

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2012 december Hónapló

Dalos György: Fantáziák

Berlin, 2012. november 5.

Vállalva az önisméltés ódiumát, újólag foglalkoznom kell az Ordosz Műhellyel (I. MV 2012. június), minthogy ő is újólag foglalkozik velem. A Barikád, a Jobbik szellemi munkacsoportja a precíz honlap szerint 2012. október 9-én, 22 óra 9 perckor és 53 másodperckor világgá röppentett egy gyorsírt. Eszerint „a Gulf News, az Egyesült Arab Emírségekben kiadott napilap szerkesztői úgy döntöttek, helyet adnak egy olyan AFP-jelentésnek, amely arról szól, hogy Sopron egyik körzetében a szocialisták megverték a Fidesz ottani jelöltjét, és hogy egy héten belül ez a szocialistáknak már a második győzelmük volt”. No mármost az Ordosz igen furcsának találja, hogy egy ilyen távoli újság soproni hírt közöl ahelyett, hogy a palesztinok szenvedéseiről írna. S minthogy a Gulf Newsnak nincs budapesti levelezője, nyilvánvaló, hogy valaki Magyarországról értesíti őket. Világos, hogy ki az: „Az itt élő hangadó zsidóság 1990 óta naponta ostromozza a magyarságot rasszizmusáért és különösen »antiszemizmusáért« és ezt külföldön is terjeszti (...) Merő véletlenségből az ilyen imázst terjesztők szinte mindegyike a zsidóság soraiból kerül ki Heller Ágnes filozófustól Vásárhelyi Mária »médiászociológuson« át Dalos György németországi íróig.” Arra, hogy miért fogadják el kritikátlanul az egyébként nem kifejezetten filozemita dubai lapok ezeket a rágalmakat, az Ordosz pofonegyszerű magyarázattal szolgál: „a szakadatlanul beáramló olajjövedelem miatt lustává vált helyiek lapjaik szerkesztését éppen úgy átadták külföldieknek, mint gazdaságuk működtetését általában. Márpedig a nyugati újságírók zöme balliberális hajlamú, függetlenül attól, hol dolgozik.”

Ebben a kissé ingatag magyar nyelven kiadott közleményben szerintem sokkal nagyobb szenzáció lapul, mint a Gulf News hírében meg az egész bús magyar politikai életben. Az elemzőknek arra az állítására gondolok, mely szerint a lusta arabok nemcsak újsághíreiket szerzik külhonból, hanem még gazdaságuk működtetését is idegenekre bízzák. Innen már csak egy lépés addig a felismerésig, hogy az egész Közel-Keletet ugyanaz a hangadó pesti zsidóság mozgatja, amely az AFP balliberális újságíróin keresztül a renyhe dubai sajtót tömi soproni információkkal. Aztán belegépeztem: tegyük fel, hogy ez mind igaz. Akkor az is igaz, hogy én fűjtam be a balliberális araboknak a készülő plázastopot és a közlekedési jegyek áremelését, ezeket a jellegzetesen antiszemita intézkedéseket is, hogy legyen nekik decemberben is friss, ropogós magyar híryanaguk. (Heller Ágnes és Vásárhelyi Mária csak segített a hangadásban.) A részletekről sajnos nem nyilatkozhatom, mert 2012. október 9-én 22 óra 9 perckor és 53 másodperckor az Al-Kaida dubai rezidense egy ottani luxushotelben, lomhán nyakig merülve a beáramló olajba, titoktartási nyilatkozatot íratott alá velem.

Tavaly novemberben, amikor a kormány bejelentette, hogy az általa addig megvetett Nemzetközi Valutaalaphoz fordul sürgős segítségért, majd e kérdéskörben hihetetlen sebességgel adta az egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat, elkezdtem figyelni az euró–forint cserearányok napi ingadozását. Minthogy a Jóisten nem áldott meg pénzügyi áttekintő képességgel, az összefüggést misztikusnak fogtam fel. Teszem azt, X. Y. csütörtök délután

odanyilatkozott, hogy igenis fogunk tárgyalni az IMF-fel, mire másnap reggel azt olvastam az átváltási táblázatban, hogy 1 euró = 285 forint. Ugyanaznap délutánján ugyanaz a személy a reggeli nyilatkozatát azzal egészítette ki, hogy ugyan igenis tárgyalni fogunk az IMF-fel, de igenis nem mindenáron. Ekkor arra ébredtem, hogy 1 euró = 290 forint, és bizony, mint afféle kispolgár, nagyon megijedtem. Néhány óra múlva azonban egy államtitkár a tévé képernyőjén mosolyogva fogott kezét Ivascsenko asszonnyal, az IMF budapesti képviselőjével, mire az eredmény 1 euró = 288 forint lett, és akkor éjszaka elvoltam altató nélkül. Ekkor viszont egy nemzeti érzelmű napilap főhírben közölte, hogy az államtitkár valójában gúnyosan mosolygott (1 euró = 293 forint). Tetézte ezt a miniszterelnöknek is a magyar Kutyatenyésztők Kongresszusán tett aznap déli kijelentése, miszerint „Eb ura fakó – és ezt nem csak a helyszín miatt mondom!” (1 euró = 299 forint.) Az éppen Tokióban tárgyaló külügyminisztert nyomban közrefogták az újságírók, követelve, hogy értelmezze a kormányfői kijelentést, ami elől ő diplomatikusan kitért: „Érdekeink továbbra is érdekelnek bennünket” – közölte, és a tőzsdék ezt szemlélatomást jó néven vették tőle. (1 euró = 298,5 forint.) Ezután a törvényhozás elnöke egy sportesemény megnyitóján, az EU-lobogó láttán azt találta mondani: „Piha!” (1 euró = 300 forint.) Erre meg rátett a szinte észrevehetetlenül kisebbik kormánypart, amelynek vezetője két imádság közben bejelentette: „Az IMF-en kívül is van túlvilági élet!” (1 euró = 312 forint.) Valamit enyhített sajtófőnökének az a későbbi nyilatkozata, mely szerint ez a biztatás zsidó és roma polgártársainkra is vonatkozik. (1 euró = 311,9 forint.) Ám mindent lerontott az a mérsékelt konzervatív képviselő, aki napirend előtti felszólalásában kihívóan dalra fakadt: „Nem félünk az EU-tól, / nem harap, csak megkóstol.” (1 euró = 320 forint.) A kormány a kedélyek megnyugtatása céljából ekkor magas rangú delegációt küldött New Yorkba azzal az egyértelmű megbízatással, hogy bátran, elszántan, sőt ha kell, talán határozottan is célozgasson netalántán felmerülhető tárgyalások elképzelhető lehetőségére.” (1 euró = 316,46 forint.)

Amikor 1984-ben a Los Angeles-i olimpián Románia nem csatlakozott a szocialista országok bojkottjához, a pesti vicc szerint a szovjetek az alábbi telegramban reagáltak a román sportsikerekhez: „Gratulálunk, stop, kőolaj, stop, földgáz, stop.” Attól tartok, hogy előbb-utóbb mi is kapunk egy hasonló szövegű táviratot.

Lágh Julinak különböző években, különféle lakásokban lehettem vendége: Pesten, Budán, majd Münchenben. Ahol ő volt a házigazda, ott a konyhában tea forrt. És bár sohasem voltam szenvedélyes teázó, az ő kedvéért még újra is töltöttem a csészét. Mert akárhányan akármely alkalomból jöttünk is össze, számomra az ő kedélye, szuverén derűje alkotta a társaság keretét. Amikor azután búcsút mondott a Magyar Népköztársaságnak, agyonnyúzott WEF rádiókészülékemen hűségesen hallgattam a Szabad Európa Rádió Forgószínpad című magazinműsorát, mert abban naponta legalább egyszer megszólalt, és saját hangján búcsúzott a nagyérdeműtől: „Lágh Júliát hallották Párizsból.” Ilyenkor én a meghitt teaillatot éreztem. Így utólag egyvalamin csodálkozom: azon, hogy lenyűgözően finom szóbelisége mögött nem sejtettem meg a nyilvánvaló írói tehetséget.

Ámde az történt, hogy amikor a kommunizmus maga alá temette a Szabad Európa Rádiót, Lágh Juli útja nem az édes hazába, az akkor már (és mint ma már tudjuk: még) Magyar Köztársaságba vezetett, hanem a nigeri Illéába, egy kis bozótfaluba, és ott nemzetközi projekt keretében kisgyerekeket gondozott, nevelt és táplált. Ennek a rendkívüli kalandnak hozadéka lett a „Közel Afrikához” című könyve, mikroszkopikus világleírás. Mi, magyarok velünk született kisebbségi komplexusunkkal az efféle könyveket szoktuk akként méltatni, hogy bezzeg, ha a szerző Franciaországban vagy Nagy-Britanniában született volna... Pedig a „Közel Afrikához” annyiban nagyon is magyar könyv, hogy éppen attól a köldöknéző hazai közegtől szakad el, amely hajlamos beleragadni a maga kilencvenháromezer négyzetkilométernyi horizontjába. És

ott van a másik ragyogó mű, az „Egy budai úrilány” – ez is utazásról szól, csak éppen nem a tér, hanem az idő dimenziójában. Személyes élményként és belülről tárja fel a régi magyar középosztály hétköznapijait, deklasszációját, csetlését-botlását a vadidegen kommunista világrendben.

Az anya, mintaszerű, választékosan beszélő és művelt úriasszony, aki egy csúnya szó hallatán elpirul, szerencsésen álláshoz jut a Bábszínház varróműhelyében, méltósággal viseli osztályidegenségét, és lassan idomul a plebejus környezethez, mígnem kitör a botrány: „Egyszer apám vállalatánál valamilyen jutalomosztó szocialista ünnepségre a házastársakat is meghívták. Anyám, frissen dauerolt, illedelmes fehér pikéblúzban, kis fekete retiküllel a karján, ott állt szépen apám mellett, és tette, amit a csinos feleségektől elvártak: kedvesen eldiskurált férje kollégáival és főnökeivel. Kérdezték tőle, mi újság a munkahelyén. Készséges válaszában – szeretett a Bábszínházról mesélni, mindig sikert aratott vele – elhangzott egy olyan szó, amelyet a műhelyben tanult: elgecizgetünk. Fogalma sem volt, mit mond. Apám föltehetően nem csupán elsápadt, hanem ott ahelyt el is süllyedt mélyen a föld alá.” Hadd idézzem kommentár nélkül ezt a bűbajos, kedvenc passzusomat Lángi Julitól mintegy magánszórakozásként, de egyben az ő kerek születésnapjához időzített szakmai hódolatként is.

[Tetszik](#)

Legyél az első az ismerőseid közül, akinek ez tetszik.

Kapcsolódó írások:

1. **Dalos György: Gépi és kézi fordítások** Bécs–Berlin–Frankfurt, 2009. október 4. „Miklos Tamas Gaspar schützt Jobbikot”, olvasom...
2. **Dalos György: Látványok és olvasmányok** Berlin, 2010. szeptember 5. Elindulok reggeli portyámra, elsőnek Katjához, a...
3. **Dalos György: Születésnap, díjátadás és a Pofalla-ügy** Bonn–Berlin, 2011. október 6. Mégiscsak van valami a Facebook forradalmában:...
4. **Dalos György: Szvatopluk és vidéke** Dalos György Szvatopluk és vidéke Berlin, 2008. január 14....
5. **Dalos György: Még mindig az irodalom** Berlin, 2010. január 14. Meghalt Györe Imre, ultrabalos ifjúságom...

Cimké: **Dalos György**